DE-A V-AŢI ASCUNSELEA

ARTHUR C. CLARKE

Ne întorceam agale prin pădure, cînd Kingman zări veveriţa cenuşie. Tolba noastră era micuţă dar bine asortată – trei potîrnichi, patru iepuri, (dintre care unul, o spun cu regret, un puiandru) şi o pereche de porumbei. Şi, în ciuda anumitor pronosticuri funebre, ambii cîini erau încă în viaţă.

Veveriţa ne văzu şi ea în acelaşi moment. Ştia că poartă pecetea execuţiei iminente, ca urmare a stricăciunilor aduse copacilor de pe proprietate, şi poate că avusese rude apropiate care sucombaseră în faţa puştii lui Kingman. Din trei salturi ajunse la baza celui mai apropiat copac şi dispăru după el, într-o scăpărare cenuşie. I-am mai văzut mutriţa o singură dată apărînd pentru o clipită de după marginea scutului său, la vreo patru metri deasupra solului; dar deşi am aşteptat cu puştile aţintite pline de speranţă către diverse crengi, nu ne-a mai fost dat s-o vedem.

Pe cînd traversam pajiştea minunatei sale case vechi, Kingman rămăsese cufundat în gînduri. N-a scos o vorbă nici cînd ne-am predat victimele în mîna bucătăresei care le-a primit fără prea mare entuziasm – şi n-a ieşit din reveria sa decît cînd ne aşezaserăm în camera pentru fumat şi şi-a adus aminte de îndatoririle sale de gazdă.

— Şobolanul ăla de copaci, rosti el fără veste (întotdeauna le spunea „şobolani de copaci", pe motivul că oamenii erau prea sentimentali pentru a împuşca micuţele veveriţe, dragele de ele) mi-a adus aminte de o întîmplare foarte ciudată care s-a petrecut cu foarte puţin timp înainte de a mă retrage din activitate. Chiar foarte puţin timp înainte

— Mă gîndeam eu, rosti Carson sec. I-am aruncat o privire lungă: făcuse şi el parte din personalul navigant şi mai auzise şi înainte istorisirile lui Kingman, dar pentru mine ele erau cu totul noi.

— Desigur, remarcă Kingman, uşor urzicat, dacă aţi prefera să nu...

— Ba da, te rog continuă, m-am grăbit să răspund. M-ai făcut curios. Nu-mi pot imagina ce legătură poate fi între o veveriţă cenuşie şi cel de-al Doilea Război Jupiterian

Kingman păru înmuiat.

— Cred c-ar fi mai bine să schimb cîteva nume, spuse, dus pe gînduri, dar am să las locurile. Povestea începe la aproximativ un milion de kilometri depărtare de Marte, în direcţia Soarelui...

K.15 era agent al Serviciului Militar Secret. Îl durea foarte mult atunci cînd oameni văduviţi de imaginaţie îl numeau spion, dar în momentul acela avea motive mult mai substanţiale de nemulţumire. De cîteva zile un crucişător inamic rapid se apropia din spate şi deşi era măgulitor să te bucuri de întreaga atenţie a unei nave atît de frumoase şi a unui echipaj atît de numeros şi cu o pregătire excelentă, era o onoare de care K.15 s-ar fi lipsit bucuros.

Ceea ce făcea situaţia încă şi mai neliniştitoare era faptul că peste aproape douăsprezece ore urma să-şi întîlnească prietenii în raza lui Marte, pe o navă capabilă de a purta de grijă unui biet crucişător – de unde vă veţi da seama că K.15 era o persoană de o anumită importanţă. Din nefericire, cel mai optimist calcul arăta că în şase ore urmăritorii se vor afla la o bătaie de puşcă. Deci, cam în şase ore şi cinci minute, K.15 avea toate şansele să ocupe un volum de spaţiu cuprinzător şi încă în plină expansiune.

S-ar putea să-i mai rămînă exact timpul necesar pentru a ateriza pe Marte, dar ar fi fost una din cele mai neinspirate hotărîri cu putinţă. I-ar

sîcîi cu siguranţa pe marţienii cei agresiv-neutri şi complicaţiile politice ar fi înspăimîntătoare. Mai mult, dacă prietenii lui ar fi fost nevoiţi să coboare pe planetă pentru a-i veni în ajutor, asta i-ar costa mai mult de 10 kilometri pe secundă de combustibil – aproape toată rezerva lor operaţională.

K.15 îşi privi adîncit în gînduri fişele de observaţie întrebîndu-se dacă avea vreun rost să-şi irosească restul de combustibil într-un sprint final. Dar încotro? Ar rămîne atunci complet vulnerabil, iar nava de pe urmele lui ar putea să mai aibă în rezervoare încă destul ca să-l prindă pe cînd săgeta în întunericul gol, fără speranţă de scăpare – trecînd pe lîngă prietenii săi în timp ce aceştia veneau spre Soare cu o viteză relativă atît de mare, încît nu mai puteau face nimic ca să-l salveze.

În cazul multor oameni, cu cît au o senzaţie de pericol mai acută cu atît mai încete le sînt procesele gîndirii. Ei par hipnotizaţi de iminenţa morţii, atît de resemnaţi în faţa soartei, încît nu fac nimic ca s-o evite. K.15, pe de altă parte, descoperi că mintea lucra mai bine într-o astfel de situaţie disperată.

Comandantul-şef Smith – un nume la fel de bun ca oricare altul – al crucişătorului Doradus nu fu peste măsură de surprins cînd K.15 începu să reducă viteza. Se aşteptase, pe jumătate, ca spionul să aterizeze pe Marte, după principiul că prizonieratul era mai bun decît anihilarea, dar cînd din cabina de navigaţie îi veni vestea că micuţa navă de recunoaştere se îndrepta spre Phobos, se simţi total deconcertat. Aceasta lună interioară era doar o închegare dezordonată de roci cu un diametru de vreo douăzeci de kilometri, şi nici măcar spiritul economic al Marţienilor nu putuse găsi o întrebuinţare. K.15 trebuia să fie foarte disperat dacă-şi închipuia că lui o să-i fie de mai mult.

Nava de recunoaştere aproape că se oprise atunci cînd operatorul de la radar o pierdu pe fundalul lui Phobos în timpul manevrei de frînare. K.15 pierduse mare parte din avans şi Doradus era acum la numai cîteva minute depărtare – deşi începea să micşoreze şi el viteza, ca nu cumva să-i treacă pe deasupra. Crucişătorul se apropiase la numai 3.000 de kilometri de Phobos cînd se opri de tot: încă nici urmă de nava lui K.15. Ar fi trebuit să apară în raza telescoapelor dar se afla probabil pe partea opusă a micuţei luni.

Se ivi din nou, doar cîteva minute mai tîrziu, îndepărtîndu-se de Soare cu viteza maximă. Accelera la aproape cinci gravitaţii – şi îşi întrerupsese tăcerea pe undele radio. Un înregistrator automat emitea fără întrerupere acest mesaj interesant:

„Am aterizat pe Phobos şi sînt atacat de un crucişător din clasa Z. Cred ca pot să rezist pînă ajungeţi, dar grăbiţi-vă.”

Mesajul nu era nici măcar codificat şi-l lăsă pe comandantul-şef Smith pătruns de o perplexitate dureroasă. Presupunerea că K.15 se afla încă la bordul navei şi că totul era un şiretlic era niţeluş cam prea naivă. S-ar fi putut să fie însă o dublă cacialma mesajul fusese în mod evident lăsat în limbaj simplu, astfel încît el să-l recepţioneze şi să se obţină divergenţa scontată. Nu-şi putea permite să irosească nici timpul, nici combustibilul pentru a urmări nava dacă K.15 într-adevăr aterizase. Era limpede că acesta aştepta întăriri, deci cu cît părăsea împrejurimile mai repede, cu atît mai bine. Fraza „Cred că pot să rezist pînă ajungeţi” putea fi o neobrăzare crasă, dar putea însemna şi că ajutoarele erau cu-adevărat foarte aproape.

În momentul acela motoarele navei lui K.15 tăcură. Îşi epuizase, în mod evident, combustibilul, şi se îndepărta de Soare cu doar ceva mai mult de şase kilometri pe secundă. K.15 **trebuie** să fi aterizat, căci nava lui se năpustea acum neajutorată afară din sistemul solar. Comandantului-şef Smith nu-i plăcea mesajul interceptat şi ghici că nava se grăbea în calea unui vas de război ce se apropia la o distanţă nedefinită, dar n-avea ce face. Doradus începu să se îndrepte spre Phobos

La prima vedere, comandantul-şef Smith părea stăpîn pe situaţie. Crucişătorul lui era înarmat cu o duzină de rachete grele teleghidate şi două piese grele de artilerie electromagnetică. Împotriva lor stătea un singur om în costum de zbor, prins în capcană pe o lună de numai douăzeci de kilometri. Dar numai după ce comandantul-şef aruncă o privire atentă pe Phobos de la mai puţin de o suta de kilometri, începu să-şi dea seama că, la urma urmei, K.15 ar putea să aibă un atu ascuns în mînecă.

A spune ca Phobos are un diametru de douăzeci de kilometri, aşa cum fac în mod invariabil cărţile de astronomie, este o grosolană inducere în eroare. Cuvîntul „diametru” implica un grad de simetrie care lui Phobos îi lipseşte cu desăvîrşire. Precum ceilalţi bulgări de ţăndări cosmice (asteroizii), Phobos este o masă informă de rocă plutind în spaţiu, fără desigur, vreo urmă de atmosferă şi fără multă gravitaţie. Se roteşte în jurul axei sale o dată la şapte ore şi treizeci şi nouă de minute, avînd mereu aceeaşi faţă îndreptată spre Marte

K.15 nu avea timp să se bucure de frumuseţea lumii în semiluna care umplea spaţiul deasupra lui. Aruncase prin orificiul de ventilare tot echipa-

mentul pe care-l putea duce, potrivise comenzile şi sărise. Pe cînd micuţa nava se îndepărtă, punct luminos, către stele, o privi cum dispare, cu sentimente pe care nu dorea să le analizeze îi tăiase cu hotărîre toate căile de retragere şi nu-i mai rămăsese decît să spere că vasul de război care se apropia va intercepta mesajul radio pe cînd nava lui goală trecea pe lîngă el pierzîndu-se în neant. Mai exista, de asemenea, o vagă posibilitate ca echipajul inamic să plece în urmărirea ei, dar asta însemna, să-ţi faci speranţe prea deşarte.

Se întoarse să examineze noul său adăpost. Singura sursa de lumină era lucirea gălbuie a lui Marte căci Soarele fusese înghiţit de orizont, dar pentru intenţiile sale era suficientă şi putea vedea foarte bine. Se găsea în mijlocul unui platou neregulat de aproape doi kilometri împrejmuit de dealuri joase pesta care putea sări cu uşurinţă, la nevoie. Îşi aminti că citise cîndva, demult, despre un om care sărise, din neatenţie, de pe Phobos: asta nu prea era cu putinţă – sau poate – doar pe Deimos – deoarece viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale nu era decît de 10 metri pe secundă. Dar dacă nu băga de seama, se putea lesne trezi la o asemenea înălţime, încît i-ar fi trebuit ore întregi să cadă din nou pe suprafaţă – ceea ce i-ar fi fost fatal. Pentru că planul lui K era simplu: trebuia să rămînă cît mai aproape cu putinţă de suprafaţa lui Phobos – şi în poziţie diametral opusă crucişătorului. Doradus era echipat cu ultimele tipuri de arme ultra-ştiinţifice; în afară de asta, cei douăzeci de kilometri care-l mai despărţeau de prada sa însemnau mai puţin de o secundă de zbor la viteza maximă. Dar comandantul-şef Smith ştia el ce ştia şi încerca deja un sentiment de frustrare. Îşi dădea – prea bine – seama că din toate maşinăriile de transport inventate de om, un crucişător al spaţiului este pe departe cel mai puţin manevrabil. Şi nu era greu de văzut că K.15 putea să facă jumătate de duzină de ocoluri ale micii sale lumi în timp ce comandantul-şef de pe Doradus de-abia îşi îndupleca nava să facă unul.

Nu este nevoie să intrăm în detalii tehnice, dar cei care încă nu sînt convinşi ar dori poate să se oprească asupra unor date elementare. O navă spaţială propulsată de rachete poate, evident, accelera numai pe direcţia axei sale principale – adică „înainte”. Orice abatere de la traiectoria dreaptă cere o întoarcere fizica a navei, astfel încît motoarele să poată lucra într-o altă direcţie. E lucru ştiut că rolul acesta revine giroscoapelor interioare sau jeturilor tangenţiale de dirijare, dar foarte puţini ştiu cît timp îţi ia această simplă manevră. Crucişătorul mediu, cu rezervoarele pline, are o masa de două sau trei mii de tone, nu prea nimerită pentru deplasări scurte şi rapide.

Dar lucrurile sînt încă şi mai complicate, pentru că nu masa, ci momentul de inerţie contează aici, şi cum un crucişător este lung şi subţire, momentul său de inerţie este aproape colosal. Trista realitate rămîne (deşi rareori adusă în discuţie de inginerii în astronautică) faptul că îţi trebuie vreo zece minute bune ca să roteşti o navă spaţială cu 180 de grade, cu giroscoape de orice mărime rezonabilă.

De obicei, aceste inconveniente nu sînt foarte grave. Ai la dispoziţie milioane de kilometri şi sute de ore în care să te ocupi de asemenea detalii minore ca o modificare în orientarea navei. Şi este cu desăvîrşire împotriva oricăror reguli să te mişti în cercuri cu raze de zece kilometri, iar comandantul-şef Smith era cît se poate de iritat. K.15 nu juca cinstit.

În acelaşi moment, acest individ plin de resurse cîntărea şi el situaţia, care s-ar fi putut prezenta şi mai rău. Ajunsese la dealuri din trei salturi şi se simţea mai puţin expus decît în cîmp deschis. Ascunsese mîncarea şi echipamentul pe care le luase de pe navă într-un loc pe care să-l poată apoi recunoaşte, dar cum costumul putea să-l ţină în viaţă mai mult de o zi – asta era cea mai mică dintre grijile sale. Pacheţelul care constituia miezul problemei se afla încă asupra lui, într-una din numeroasele ascunzători pe care le oferă un costum spaţial bine proiectat.

Singurătatea cuibului său stîncos îl înveselea, chiar dacă nu era atît de singur pe cît şi-ar fi dorit. Pe veci înfipt în cerul său, Marte pălea aproape vizibil în timp ce Phobos trecea peste faţa lui înnoptată. Se puteau distinge luminile unor oraşe marţiene, gămălii sclipitoare marcînd încrucişările canalelor invizibile. Nimic altceva în jur decît linişte şi stele şi un şirag de creste zimţate atît de apropiate încît aproape că le puteai atinge cu mîna. De Doradus încă nici urmă.

Marte era un ceasornic foarte bun: cînd va ajunge în faza de semiluna, Soarele se va înălţa, iar Doradus îi va urma probabil exemplul. Tot aşa de bine, însă, s-ar fi putut apropia dintr-un unghi neaşteptat; ar putea chiar – şi aceasta era adevărata ameninţare – ar putea chiar trimite pe sol o patrulă de urmărire.

Aceasta fusese prima posibilitate la care se gîndise şi comandantul-şef Smith, cînd văzuse cum se conturează situaţia. Apoi îşi dăduse seama că suprafaţa lui Phobos era de o mie de kilometri pătraţi şi că el nu se putea dispensa de mai mult de zece oameni din echipaj pentru a organiza o poteră în pustietatea aceea accidentată. Şi-apoi, K.15 era cu siguranţă înarmat.

Luînd în considerare armele de la bordul lui Doradus, ultima observaţie ar putea părea cu totul fără noimă. Şi totuşi, departe de aşa ceva, într-o des-

făşurare normală a evenimentelor, armele albe şi alte arme portabile erau de un tot atît de mare folos pentru un crucişător spaţial ca şi cuţitul de abordaj şi arbaleta. Din pură întîmplare însă – şi contrar oricăror regulamente – Doradus avea un pistol automat şi o sută de rînduri de muniţie. Orice echipă de urmărire ar fi însemnat deci un grup de oameni neînarmaţi căutînd un individ bine ascuns şi foarte disperat care-i putea ochi pe rînd, după placul inimii. K.15 încălca iarăşi regulile jocului.

Linia demarcatoare dintre partea luminată şi cea întunecată de pe Marte era acum perfect dreaptă, şi în aproape acelaşi moment Soarele se avîntă pe cer, nu atît ca un tunet, ci ca o salvă de bombe atomice. K.15 reglă filtrele vizorului său şi hotărî că-i timpul să-şi schimbe locul. Era mai sigur să evite lumina soarelui, nu numai pentru că era mai puţin probabil să fie detectat în umbră, dar şi pentru că ochii lui ar fi fost mult mai sensibili în lumină. El nu avea decît un binoclu, pe cînd Doradus purta cu el un telescop electronic cu o deschidere de cel puţin douăzeci de centimetri.

Cel mai bine ar fi, hotărî K.15, să localizeze crucişătorul, dacă putea. S-ar putea să fie o acţiune nesăbuită, dar se va simţi mult mai liniştit cînd va şti precis unde se află şi-i va putea urmări manevrele. Putea atunci să rămînă chiar sub linia orizontului, iar lumina puternică a rachetelor îl va preveni din timp de orice schimbare iminentă de poziţie. Menţinîndu-se cu grijă pe o traiectorie aproape orizontală, începu înconjurul lumii sale.

Semiluna din ce în ce mai îngustă a lui Marte lunecă sub orizont pînă cînd un singur colţ se mai profila misterios pe fundalul stelelor. K.15 începu să se îngrijoreze: încă nici urmă de Doradus. Ceea ce nu era însă foarte surprinzător, pentru că vopseaua îi era neagră ca smoala şi s-ar fi putut foarte bine afla la o sută de kilometri buni depărtare în spaţiu. Se opri, întrebîndu-se dacă procedase bine la urma urmei. Atunci observă că un obiect destul de mare eclipsa stelele aproape vertical deasupra capului şi se deplasa rapid chiar în timp ce-l privea. Timp de o clipă inima i se opri în loc, apoi îşi reveni în fire, judecînd situaţia la rece şi încercînd să-şi dea seama cum de făcuse o greşeală atît de catastrofală.

Nu după mult timp însă, îşi dădu seama că umbra neagră lunecînd pe cer nu era nicidecum crucişătorul ci altceva, aproape la fel de ameninţător. Un obiect cu mult mai mic şi mai aproape decît crezuse iniţial. Doradus îşi trimisese în căutarea lui rachetele controlate prin televiziune, cu radioghidaj de revenire la bază.

Acesta era cel de-al doilea pericol de care se temuse, şi nu avea ce face decît să rămînă cît mai invizibil cu putinţă. Doradus avea acum mulţi

„ochi” care-l căutau, dar aceste aparate auxiliare aveau şi alte limitări foarte serioase. Erau destinate căutării navelor luminate de soare pe un fundal de stele, nu a unui om camuflat într-o junglă de piatră.

Pe tabla de şah erau acum mai mulţi pioni, şi jocul era ceva mai periculos, dar avantajul era de partea lui.

Torpila se pierdu pe cerul nopţii. Cum descria o traiectorie aproape dreaptă în cîmpul său gravitaţional slab, urma în curînd să treacă de micuţa lună, şi K.15 aşteptă ceea ce ştia că trebuie să urmeze. Cîteva minute mai tîrziu, văzu o flacără scurtă în urma rachetei şi ghici că proiectilul se întorcea, încet, înapoi pe ruta sa. În aproape acelaşi moment văzu o altă străfulgerare în depărtare, în colţul opus al cerului, şi se întrebă: oare cîte maşini din acestea infernale erau în acţiune?

Fu deodată lovit de o idee atît de strălucită încît era aproape sigur ca n-o să meargă. Receptorul radio din echipamentul său era acordabil, acoperind o bandă neobişnuit de mare şi, undeva, nu prea departe, Doradus emitea energie de la o mie de megacicli în sus. Îşi puse aparatul în funcţiune şi începu să caute.

Nu dură mult şi auzi scîncetul răguşit al unui emiţător de impulsuri nu foarte îndepărtat. Captase probabil doar o subarmonică, suficient, însă, pentru el, indica direcţia, prin semnale ascuţite, şi, pentru prima oară, K.15 îşi putu permite să-şi facă planuri de perspectivă. Doradus se dăduse de gol: atîta timp cît îşi comanda proiectilele, el va şti întotdeauna cu precizie unde se află.

Doradus stătea suspendat cam la cinci kilometri deasupra solului, luminat din plin de soare. Vopseaua lui „ne-reflectantă” ar fi trebuit de mult împrospătată şi K.15 îl vedea foarte bine. Cum el se afla încă în întuneric şi linia umbrei se îndepărta de el, hotărî că era acolo tot atît de în siguranţă ca oriunde altundeva. Se aşeză confortabil, astfel încît să nu piardă crucişătorul din ochi, şi aşteaptă, aproape sigur că nici unul dintre proiectile nu se va apropia atît de mult de navă. De-acuma, îşi făcu el un calcul, comandantul-şef de pe Doradus trebuie să-şi fi ieşit din minţi de furie.

După o oră, crucişătorul se urni, cu toată graţia unui hipopotam înnămolit, K. 15 ghici ce se petrecea. Comandantul-şef Smith dorea să arunce o privire la antipozi, şi se pregătea pentru periculoasa călătorie de cincizeci de kilometri. Privi cu multă atenţie orientarea pe care o lua nava, şi cînd aceasta se opri din nou, fu bucuros să o vadă îndreptată cu flancul spre el. Apoi, cu o serie de smucituri care nu puteau fi foarte plăcute la bord, crucişătorul începu să coboare către linia orizontului. K.15 îl urmă în pas liniştit

de plimbare – dacă putem folosi cuvîntul – reflectînd că aceasta era o ispravă cu care puţini se învredniciseră vreodată. Era mai cu seamă atent să nu depăşească nava într-unul din salturile lui de cîte un kilometru, fiind veşnic cu ochii-n patru după orice fel de proiectile care s-ar putea ivi.

Lui Doradus îi trebui aproape o oră să acopere cei cincizeci de kilometri. Ceea ce, după cum se amuză K.15 să calculeze, reprezenta cu mult sub o miime din viteza lui normală. Odată se pomeni chiar că se lansează în spaţiu pe direcţie tangenţială, şi, ca să nu mai piardă timp să se întoarcă din nou cu 180 de grade, trase o salvă de proiectile goale ca să-şi reducă viteza. Dar reuşi, în sfîrşit, şi K.15 se pregăti pentru o altă perioadă de veghe, proptit între două roci de unde putea vedea crucişătorul, fără să poată fi, la rîndul lui, văzut. Îi trecu prin minte că de-acum comandantul-şef Smith era încercat de groaznica bănuială că el nu s-ar afla cu-adevărat pe Phobos.

Descrierea evenimentelor din următoarele zece ore nu ar prezenta prea mare interes, căci nu difereau în vreun detaliu important de cele întîmplate pînă atunci. Doradus mai făcu alte trei manevre şi K.15 îl urmări cu grija unui vînător împătimit pornit pe urmele unei sălbăticiuni elefantine. Odată, cînd nava l-ar fi atras în plină lumină, o lăsă să coboare sub orizont pînă cînd de-abia îi mai putea intercepta semnalele. Dar în cea mai mare parte a timpului se mulţumi să o zărească în depărtare, de obicei jos, după spinarea vreunei coline.

Odată un proiectil explodă la numai cîţiva kilometri depărtare şi K.15 ghici că vreun operator exasperat zărise o umbră care nu-i plăcuse, sau că un tehnician uitase să blocheze un fuzibil de proximitate. Altminteri, nu se întîmplă nimic care să mai înviorеze lucrurile: de fapt, întreaga poveste începuse să-l plictisească. Aproape că-i părea bine cînd zărea cîte un proiectil teleghidat rătăcind din întîmplare deasupra lui, căci nu credea că ar putea fi văzut dacă rămînea nemişcat şi cu un camuflaj rezonabil. Dacă ar fi putut sta pe acea parte a lui Phobos diametral opusă crucişătorului, ar fi fost apărat pînă şi de acestea, îşi dădu el seama, deoarece nava nu le putea comanda acolo, în zona de umbră radio a lunii. Dar nu putea fi niciodată sigur ca rămîne în zona de siguranţa dacă crucişătorul se mişca din nou.

Sfîrşitul veni foarte brusc. O izbucnire neaşteptată a jeturilor de dirijare şi transmisia principala a crucişătorului intră în acţiune cu toată puterea şi splendoarea sa. În cîteva secunde, Doradus se pierdu în direcţia Soarelui, eliberat, în sfîrşit, bucuros să părăsească, fie şi învins, bucata aceea mizerabilă de piatră, care-l frustrase într-un mod atît de nedemn de prada lui

legitimă. K.15 ştiu ce se întîmplase şi se lăsă invadat de un sentiment de linişte şi relaxare. În camera radarului, pe crucişător, cineva văzuse un semnal de o amplitudine neliniştitoare apropiindu-se cu o viteză excesivă. K.15 nu mai avea acum decît să deschidă emiţătorul de ghidaj încorporat în costum şi să aştepte.

— Foarte interesantă poveste, am spus, şi acum îmi dau seama cum se leagă cu veveriţa aceea. Dar asta ridică una sau două nedumeriri în mintea mea.

— Chiar aşa? întrebă Rupert Kingman politicos.

Îmi place întotdeauna să ating miezul problemei şi ştiam că amfitrionul meu jucase un rol în Războiul Jupiterian, despre care rareori scotea un cuvînt. M-am hotărît să arunc cu piatra-n baltă.

— Îmi permiteţi să întreb cum se face de ştiţi atîtea despre această confruntare militară neortodoxă? Nu-i posibil, nu-i aşa, ca dumneavoastră să fiţi K.15?

Dinspre Carson se auzi un ciudat sunet gîtuit. Apoi Kingman răspunse, foarte calm:

— Nu. N-am fost eu.

Se ridică şi se-ndreptă înspre încăperea în care-şi ţinea puştile.

— Pe mine mă scuzaţi un moment, mă duc să mai încerc cu şobolanul acela de copaci. Poate de data asta-l nimeresc. Şi dispăru.

Privirea lui Carson îmi spunea: asta-i altă casă în care nu vei mai fi niciodată poftit. Cînd gazda noastră nu ne mai putea auzi, remarcă cinic, pe un ton rece:

— Ai făcut-o. De ce-a trebuit să întrebi una ca asta?

— Păi, nu putea fi altfel. De unde-ar fi putut să afle atîtea lucruri?

— De fapt, cred că pe K.15 l-a întîlnit după Război: trebuie să fi avut o convorbire interesantă. Dar credeam că ştii ca Rupert a fost scos din serviciu numai cu gradul de căpitan de rangul III. Curtea de Anchetă nu i-a înţeles punctul de vedere. La urma urmei, nici nu era de înţeles cum comandantul celei mai rapide nave a Flotei n-a putut pune mîna pe un om într-un costum de zbor.

Traducerea de ANCA RĂZUŞ